Part – IV NON – MAJOR ELECTIVE COURSE (NMEC I)

Introduction to Indian Constitution

Unit – I : Introduction

I.1. Meaning of the Term constitution:

இந்திய அரசியலமைப்பு - வரலாறு:

இந்தியத் துணைக்கண்டத்தின் பெரும்பாலான பகுதி 1858 லிருந்து 1947வரை ஆங்கிலேயர் காலனித்துவ ஆட்சியின்கீழ் இருந்தது. இந்த காலத்தில் வெளிநாட்டு ஆட்சியில் இருந்து சுதந்திரம் பெற இந்திய சுதன்திர இயக்கம் படிப்படியாக உயர்வு கண்டது. 1934ல் இந்தியாவிற்கு ஒரு அரசியல் நிர்ணய மன்றம் வேண்டும் என்ற கோரிக்கை எழுப்பப்பட்டது. பின்னர் 1936-இலும் 1939-இலும் இக்கோரிக்கைகள் வலியுறுத்தப்பட்டன. அதன்படி அரசியல் நிர்ணய மன்றத்தை உருவாக்கலாம் என கிரிப்ஸ் தூதுக் குழு மார்ச் 1942ல் பரிந்துரைத்தது.

பின்னர் வந்த அமைச்சரவைத் தூதுக் குழு (மே-1946) அரசியல் நிர்ணய மன்றம் ஏற்படுத்த வேண்டும் என பரிந்துரைத்தது. அதன்படி அரசியல் நிர்ணய மன்றத்திற்கான தேர்தல், ஜீலை 1946ல் நடைபெற்றது. டிசம்பர் 1946ல் அரசியல் நிர்ணய மன்றம் கூடியது. அம்மன்றத்தின் தற்காலிக தலைவராக சச்சிதானந்த சின்ஹா டிசம்பர் 9ல் தேர்வு செய்யப்பட்டார். பிறது நிர்ணய மன்றத்தின் நிரந்தர தலைவராக டிசம்பர்-11 1946ல் இராசேந்திர பிரசாத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்.

1947 ஆகஸ்ட் 15ல் பிரிட்டிஷ் இந்தியாவானது இந்திய மாகாணம், பாகிஸ்தான் மாகாணம் என்ற இரண்டு நாடுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டதால் சுதந்திர இந்தியாவிற்கான அரசியலமைப்பை மட்டும் உருவாக்கும் பணியை அரசியல் நிர்ணய மன்றம் செய்யவேண்டியதாயிற்று.

இந்திய அரசியலமைப்பு நிர்ணய மன்றம்:

ஒன்றிய மற்றும் மாநில சட்டமன்றங்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட இந்திய உறுப்பினர்களால் அரசியலமைப்பு நிர்ணய மன்றம் அமைக்கப்பட்டது. ஜவஹர்லால் நேரு, சி.ராஜ கோபாலாச்சாரி, ராஜேந்திர பிரசாத், சர்தார் வல்லபாய் படேல், சந்திப் குமார் படேல், டாக்டர். அம்பேத்கர், மவுலானா அபுல் கலாம் ஆசாத், ஷ்யாமா பிரசாத் முகர்ஜி, நளினி ரஞ்சன் கோஷ் மற்றும் பால்வந்த சிங் மேத்தா ஆகியோர் சட்டமன்றத்தில் முக்கிய பிரமுகர்களாக இருந்தனர். தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பைகளைச் சேர்ந்த 30க்கு மேற்பட்ட உறுப்பினர்கள் அங்கு இருந்தனர்.

பிராங்க் அந்தோனி ஆங்கிலோ இந்திய சமூகத்தைப் பிரதிநிதித்தார். பார்சி இனத்தவர்களை ஹெச்.பி. மோடி பிரதிநிதித்தார். சிறுபான்மையினர் குழுவின் தலைவராக ஆங்கிலோ இந்தியர்கள் தவிர மற்ற அனைத்து கிறிஸ்துவர்களின் பிரதிநிதியாக அரென்ட்ருமர் முகர்ஜி என்ற புகழ்பெற்ற கிறிஸ்துவர் இருந்தார். அரி பகதூர் குறாங், கூர்கா சமூகத்தைப் பிரதிநிதித்தார். அல்லாடி கிருஷ்ணசாமி ஐயர், பி.ஆர். அம்பேத்கர்,

பெனகல் நர்சிங் ராவ் மற்றும் கி.மீ.முன்ஷி, கணேஷ் மவ்லன்கர் போன்ற முக்கிய நடுவர்கள் சட்டமன்ற உறுப்பினர்களாக இருந்தனர். சரோஜினி நாயுடு, ஹன்சா மேத்தா, துர்காபாய் தேஷ்முக், ராஜ்குமாரி அம்ரித் கவுர் மற்றும் விஜயலெட்சுமி பண்டிட் போன்றவர்கள் முக்கியமான பெண்கள் உறுப்பினர்களாக இருந்தனர்.

அரசமைப்பு மன்றத்தின் முதல் ஜனாதிபதியாக டாக்டர் சச்சிதானந்தன் சின்ஹா இருந்தார். பின்னர் ராஜேந்திர பிரசாத் சட்டமன்ற தலைவராக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். அரசமைப்பு மன்ற உறுப்பினர்கள் டிசம்பர் 9, 1946 அன்று முதல்முறையாக கூடினர்.

அரசியலமைப்புச் சட்ட வரைவுக் குழு:

1947, ஆகஸ்ட் 29-ல் அரசியல் நிர்ணய மன்றம் ஒரு தீர்மானம் நிறைவேற்றியது. அதன்படி இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தை எழுத பீ.இரா. அம்பேத்கர் தலைமையில் அவர் உட்பட ஏழு பேர் கொண்ட அரசியலமைப்புச் சட்ட வரைவுக் குழு (Drafting Committee) உருவாக்கப்பட்டது.

1. பி.இரா.அம்பேத்கர்
2. என்.கோபாலசாமி அய்யங்கார்
3. அல்லாடி.கிருஷ்ணசாமி ஐயர்
4. கே.எம்.முன்ஷி
5. சையது முகமது சாதுல்லா
6. என்.மாதவராவ்
7. டி.டி.கிருஷ்ணமாச்சாரி

ஆகியோர் இக்குழுவில் உறுப்பினர்களாக இடம் பெற்றனர். இக்குழு தனது அறிக்கையை 1948, பிப்ரவரி 21-ல் ஒப்படைத்தது. நவம்பர் 4-ல் அரசியல் நிர்ணய மன்றத்திற்கு ஒப்படைக்கப்பட்ட இவ்வறிக்கை, முழு வடிவம் பெற்று 1949 நவம்பர் 26-ல் அரசியல் நிர்ணய மன்றத்தின் தலைவர் இராசேந்திர பிரசாத்தின் கையொப்பம் பெற்றது. ஜனவரி 24-ல் நடைபெற்ற அரசியல் நிர்ணய மன்றத்தின் கடைசிக் கூட்டத்தில் சுதந்திர இந்தியாவின் முதல் குடியரசுத் தலைவராக இராசேந்திர பிரசாத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்.

லாகூரில் நடைபெற்ற இந்திய தேசியக் காங்கிரஸ் மாநாட்டில் 1930, ஜனவரி 26-ல் இந்தியாவிற்கு சுதந்திரம் பெற்றே தீர்வது என்ற தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டதன் நினைவாக ஜனவரி 26 தேதியை இந்தியக் குடியரசு நாளாக ஏற்பது என்றும் அரசியல் நிர்ணய மன்றம் முடிவு செய்தது. "இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டம் -1950" இந்தியக் குடியரசு தினத்தில் நடைமுறைக்கு வந்தது.

இது பிரிட்டிஷ் ஆட்சியிலிருந்து அதன் விடுதலைக்குப் பிறகு இந்திய அரசின் நில சட்டத்தின் ஸ்தாபக கொள்கைகளைக் கொண்டிருந்தது. அரசியலமைப்பு நடைமுறைக்கு வந்த நாளிலிருந்து இந்தியா பிரிட்டிஷ் அரசாட்சியிலிருந்து நீக்கப்பட்டது.

வரைவு:

சட்டமன்றத்தின் 14 ஆகஸ்ட் 1947 கூட்டத்தில், பல்வேறு குழுக்களை உருவாக்கும் திட்டம் வழங்கப்பட்டது. அத்தகைய குழுக்களில் அடிப்படை உரிமைகள், ஒன்றித்துக்கான அதிகாரக் குழு மற்றும் ஒன்றிய அரசியல் குழு அடங்கியிருந்தன. 1947 ஆகஸ்ட்-29 அன்று வரைவுக் குழு டாக்டர் அம்பேத்கரைத் தலைவராகக் கொண்டு ஆறு உறுப்பினர்களுடன் நியமிக்கப்பட்டது.

அரசியலமைப்பின் வரைவு தாயரிக்கப்பட்டு 1947 நவம்பர் 4-ஆம் நாள் சட்டமன்றக் குழுவிடம் சமர்ப்பித்தது. இந்திய அரசியலமைப்பை உருவாக்கியவர்கள், பல வெளிப்புற ஆதாரங்களைத் தழுவினாலும், மிக அதிக அளவில் பிரிட்டிஷ் முறையான பாராளுமன்ற மக்களாட்சியினால் ஈர்க்கப்பட்டனர். கூடுதலாக பல கொள்கைகள் அமெரிக்க அரசியலமைப்பிலிருந்து ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டன.

அரசாங்கத்தின் முக்கிய கிளைகள் மத்தியில் அதிகார பிரிப்பு, உச்ச நீதிமன்ற நடைமுறை மற்றும் கூட்டாட்சி கட்டமைப்பு ஆகிய கொள்கைகள் அடங்கும். சட்டமன்ற அரசியலமைப்பு தத்தெடுக்கும் முன்னதாக 2 ஆண்டுகள் 11 மாதங்கள் மற்றும் 18 நாட்கள் முழுவதும் கொண்ட மொத்தம் 166 நாட்கள், பொது திறந்த அமர்வுகளில் சந்தித்தது.

சில மாற்றங்களுக்குப் பிறகு சட்டமன்றத்தின் 308 உறுப்பினர்களும் இரண்டு ஒப்பந்தத்திலும் (இந்தி மற்றும் ஆங்கிலம்), 1950 ஜனவரி 24-அன்று கையெழுத்து இட்டனர்.

இந்தியாவின் உண்மையான அரசியலமைப்பு பிரேம் பிஹாரி நரேன் ரைஜடா என்பவர் கையால் எழுதப்பட்டு, பியூகார் ராம் மனோஹர் சின்ஹா மற்றும் மற்றவர்கள் உட்பட நாந்தி நிகேதன் கலைஞர்கள் மூலம் அலங்கரிக்கப்பட்டுள்ளது. இரண்டு நாட்களுக்குப் பின்னர் 1950 ஜனவரி 26-அன்று, இந்திய அரசியலமைப்பு அனைத்து இந்திய மாநிலங்களுக்கும், ஒன்றியப் பகுதிகளுக்கும் சட்டமானது.

இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டம்:

இந்திய அரசியலமைப்பு (Constitution of India) என்பது இந்தியாவின் உயர்ந்தபட்ச சட்டமாகும். உலகின் மிகப்பெரிய குடியரசு நாடான சுதந்திர இந்தியாவின் அரசியலமைப்பு, உலகிலேயே மிக நீளமான அரசியலமைப்பாகும்.

இது எழுதப்பட்டு சட்டமாக்கப்பட்ட அரசியலமைப்பு, நெகிழாத் தன்மையும், நெகிழ்ச்சித் தன்மையும் உடையது, கூட்டாட்சியும் ஒருமுகத் தன்மையும் கொண்டது, பொறுப்புள்ள அரசாங்கத்தை உடையது என்று பல சிறப்பம்சங்களைக் கொண்டது.

இந்திய அரசியலமைப்பு அடிப்படை அரசியல் கொள்கைகள், அரசாங்க நிறுவனங்களின் கட்டமைப்பு நடைமுறைகள், சக்திகள் மற்றும் அடிப்படை உரிமைகள், உத்தரவுக் கொள்கைகள், குடிமக்களின் கடமைகள் ஆகியவற்றின் கட்டமைப்புக்களை உள்ளடக்கியுள்ளது. இதுதான் இதுவரை உலக நாடுகளிடையே எழுதப்பட்டதில் மிக நீண்ட அரசியலமைப்பாகும். இதில் மொத்தம்

- 25 பிரிவுகள்,
- 12 அட்டவணைகள்,
- 103 திருத்தங்கள்,
- 448 உட்பிரிவுகள் (Articles) மற்றும்
- 1,17,369 சொற்கள் உள்ளன.

இது ஆங்கிலப் பதிப்பைத் தவிர ஒரு அதிகாரப்பூர்வ இந்தி மொழிபெயர்ப்பினையும் கொண்டுள்ளது. இந்திய அரசியலமைப்பை உருவாக்கும் பணி 29 ஆகஸ்ட் 1947 அன்று, முதல் இந்திய அரசமைப்பு நிர்ணய மன்றத்தால் தொடங்கப்பட்டது. முழுமையடைந்த அரசியலமைப்பு 1950ஆம் ஆண்டு ஜனவரி 26 அன்று நடைமுறைக்கு வந்தது. (இத்தேதி 26ஜனவரி 1930, முழு தன்னாட்சி சாற்றல் நினைவாகத் தேர்வு செய்யப்பட்டது)

இதன்மூலம் இந்தியா ஒரு ஒருங்கிணைந்த, தன்னாட்சிகொண்ட குடியரசின் மக்களாட்சிக் கோட்பாட்டின்படி வழிநடத்துகின்ற நாடாக அறிவித்துக்கொண்டது. நடைமுறைக்கு வந்த பிறகு, அதுவரை நாட்டின் அடிப்படை நிருவாக ஆவணமாக இருந்த இந்திய அரசுச் சட்டம் 1935 என்னும் சட்டத்திற்குப் பதில் இந்திய அரசியலமைப்பு நாட்டின் அடிப்படை நிர்வாக ஆவணமாக மாறியது. அரசியலமைப்புக்கு வலுச்சேர்க்கும் விதமாக 1976ல் நடைபெற்ற திருத்தங்களில் இந்தியா பொதுவுடைமை, மதச்சார்பின்மை மற்றும் நேர்மை இவைகளை தன் கொள்கைகளாக அறிவித்தது. இந்தியா தனது அரசியலமைப்பின் ஏற்பை ஒவ்வொரு ஆண்டும் ஜனவரி 26ஆம் தேதியைக் குடியரசு நாளாக கொண்டாடுகிறது.

இந்திய அரசியலமைப்பின்படி இந்தியா ஒரு கூட்டாட்சி (federalism) நாடாகும். இருப்பினும் இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் 'கூட்டாட்சி' (கூட்டரசு – federal government) என்ற சொல்லிற்குப் பதிலாக 'ஒன்றியம்' (union) என்ற சொல்தான் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இந்திய அரசியலமைப்பின் முகப்புரையில், "இறையாண்மை உடைய மக்களாட்சி, சமதர்ம, சுதந்திரக் குடியரசு" என்றும், "இந்திய ஒன்றியம் என்றும் இந்தியா பெயரிடப்பட்டுள்ளது. இது சட்டத் தொகுப்பின் முழுப் புரிதலையும் தரும்படி அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இதில் இந்தயக் குடிமக்களுக்கான அடிப்படை உரிமைகள் தொடக்கத்திலேயே வழங்கப்பட்டிருந்தாலும் பின்பு அடிப்படைக் கடமைகளும் உருவாக்கப்பட்டன. இந்திய அரசமைப்பின் தனிச் சிறப்புக்களில் அடிப்படை உரிமைகளும் அடங்கும்.

இந்திய அரசமைப்பு சட்டம் உருவாக்கப்படும்போது, பல்வேறு நாடுகளின் அரசமைப்புச் சட்டங்களின் கூறுகள் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டன. இதனால் இந்திய அரசமைப்புச் சட்டத்தை, "கடன்களின் பொதி" என்பர். 'கூட்டாட்சி முறை' யை கனடாவிலிருந்தும், 'அடிப்படை உரிமைகள்' யை அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகளிடமிருந்தும், 'அடிப்படைக் கடமைகள்' யை அன்றைய சோவியத் யூனியனிடமிருந்தும், 'அரசியல் சட்ட திருத்த முறை' யை தென்னாப்பிரிக்காவிலிருந்தும், 'மாநிலங்களவை நியமன எம்.பி.க்கள்' முறையை அயர்லாந்திடமிருந்தும் பெற்றது.

I.2. Preamble of the Constitution:

சிறப்பான முகப்புரை:

ஒன்றுபட்ட இந்தியா என்ற அடிப்படைத் தத்துவத்தை இலட்சியமாகக் கொண்டு அறிஞர்கள் பலரால் புடமிடப்பட்டு வார்ப்படம் செய்யப்பட்டதே இந்தி அரசியலமைப்பு சாசனம். இந்தாய சர்வ அதிகாரங்களையும் பெற்ற ஒரு ஜனநாயக, சோஷலிச, மத சார்பற்ற் நாடு என்று முகப்புரையில் கூறப்ட்டுள்ளது. இதில் சோஷலிச, மதச்சார்பற்ற ஆகிய வார்த்தைகள் 42வது அரசியலமைப்பு திருத்தத்தின்படி 1976ல் சேர்க்கப்பட்து.

இந்திய அரசியலமைப்பின் முகப்புரை (Preamble of Indian Constitution) என்பது இந்திய அரசியலமைப்பின் அறிமுகப்பகுதியாகும். முகப்புரை எழுத்துருச் சட்டத்திற்கான அறிமுகம் எனக் குறிப்பிடலாம். ஓர் எழுத்துருச் சட்டத்தின் முகப்புரை சட்டமியற்றலைக் கருதலை திறப்பதற்கான ஒரு திறவுகோல் ஆகும். "பெருபாரி வழக்கில்" உச்ச நீதிமன்றம் அரசியல் அமைப்பின் முகப்புரை " உருவாக்கியவர்களின் மனதைத் திறப்பதற்கான ஒரு சாவி மற்றும் அரசியல் அமைப்பில் அவர்கள் உருவாக்கிய பல்வேறு ஏற்பாடுகளின் பொது தேவையாது என்று காட்டுகிறது" எனக் கூறியுள்ளது.

முகப்புரை – அரசியல் அமைப்பின் ஒரு பாகம்.

சாதாரண ஓர் எழுத்துருச் சட்டத்தில் அதனுடன் இணைக்கப்பட்டுள்ள முகப்புரைக்கு அதிக முக்கியத்துவம் தரப்படுவதில்லை. மேலும் அது அத்தகைய எழுத்துருச் சட்டத்தின் பாகமாகவும் அங்கீகரிக்கப்படுவதில்லை. ஆனால் அரசியல் அமைப்புடன் இணைக்கப்படும் முகப்புரைக்கு அனைத்து வித முக்கியத்துவமும் தரப்படும். முனைவர்.டீ.டீ.பாசுவின் கூற்றுப்படி "ஓர் எழுத்துருச் சட்டம் முழுமையாக வாசிக்கப்பட வேண்டும் மற்றும் இயற்றப்பட்ட பாகம் என்ற நிலைக்கு முகப்புரை எழுத்துருச் சட்டத்தின் பாகமாகும்".

இதை உருவாக்கிய அரசியல் நிர்ணய சபையின் செயல்பாடுகளில் இருந்து இந்திய அரசியல் அமைப்பிற்கான முகப்புரை, அரசியல் அபைப்பின் எனைய பாகங்களைப் போன்று இயற்றப்பட்டு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது என்பது தெளிவாக புரிந்துகொள்ள முடியும். முகப்புரை அரசியல் அமைப்பு நிர்ணய சபையின் வாக்கெடுப்பிற்கு உள்ளாக்கப்படும்போது "முகப்புரை அரசியல் அமைப்பின் பாகமாக நிலைகொள்ளும்" என்று எடுத்துரைக்கப்பட்டு இருந்தது. அது எடுத்துரைக்கப்பட்ட முறையிலேயே ஏற்ளுக்கொள்ளப்பட்டது.

பெருபாரி யூனியன் வழக்கில் இந்த சங்கதி (fact) உச்சநீதிமன்றத்தின் கவனத்திற்கு கொண்டுவரப்படவில்லை. இதனால் உச்சநீதிமன்றம் முகப்புரை அரசியல் அமைப்பின் பாகம் அல்ல எனக்கூறியது. பின்பு, கேசவானந்த பாரதி வழக்கில் முகப்புரை வரையப்பட்ட வரலாறும் அது இறுதியாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டதும் உச்சநீதிமன்றத்தின் கவனத்திற்கு கொண்டுவரப்பட்டதின் விளைவாக

உச்சநீதிமன்றம், இந்திய அரசியல் அமைப்பிற்கான முகப்புரை, இந்திய அரசியல் அமைப்பின் உள்ளாந்த ஒரு பாகம் ஆகும் என வகுத்துக் கூறியது. உச்சநீதிமன்றம் மேலும் கூறியதாவது "முகப்புரை ஒன்றிணைந்த அமெரிக்க நாடுகளின் அரசியல் அமைப்பின் முகப்புரையைப் பற்றிக் கூறுவது போன்று அரசியல் அமைப்பிற்கு முன்னால் நடந்து செல்வதல்ல"

முகப்புரையின் உள்ளடக்கம்:

நாம் இந்திய மக்கள்:

முகப்புரை, "நாம் இந்திய மக்கள்" (We the people of India) ஆகிய வார்த்தைகளுடன் திறக்கிறது. இந்த வார்த்தைகள் எந்தவொரு மாற்று கருத்தும் இன்றி இந்த அரசியல் அமைப்பு இந்திய மக்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு, அவர்களே இயற்றி அவர்களுக்கே நல்கிக்கொண்டது என தெரிவுறுத்துகிறது. இது தெரிவுபடுத்துவது என்னவென்றால் இந்தியாவின் முழு இறைமாட்சியை இந்திய மக்கள் தங்களிடத்திலேயே தக்கவைத்துள்ளனர் என்பதாகும், அரசியல் அமைப்பை உருவாக்கியவர்கள் தேசம் முழுமைக்குமான சார்பாளர்கள் என்று கூறப்படாததாலும் மக்களின் நேரடி வாக்கெடுப்பினால் சரிபார்க்காததாலும் இது வரலாற்று உண்மையில்லை என்று இந்த சங்கதியை தர்கிக்க முடியும்.

இறையாண்மை:

'இறையாண்மை என்ற சொல் அதிகாரம் அதன் சொந்த சுற்றுவட்டதிற்குள் முழுமையானதும் கட்டுபாடற்றதும் எனக் குறிப்பிடுகிறது'. இது இந்தியா ஒருபோதும் வெறியில் உள்ள அதிகார அமைப்பை சார்ந்த இருக்காது என்றும் இந்திய உள்ளாந்தும் வெளியார்ந்தும் இறைமாட்சியாகும் என விளக்குகிறது.

சமூகத்துவம்:

"சமூகத்துவ" (socialist) என்ற சொல் முகப்புரையில் அரசியலமைப்பு (42-வது சீர்திருத்த) செய்யுள், 1976 (The Constitution (42nd Amendment)Act, 1976)-ன் வாயிலாக உட்படுத்தப்பட்டதாகும். சமூகத்துவம் என்ற சொல் உற்பத்தி, விநியோகம் மற்றும் பரிமாற்றம் ஆகியவற்றின் நடத்திப்பு நாட்டுடமை ஆக்கப்பட்ட அரசியல் முறையைக் குறிக்கும். இங்கு, இதை இவ்வாறு பொருள் விளக்கி கூறமுடியாது. திரு. ஸ்வான் சிங்க் ஆவடியில் நடந்த காங்கிரசு செற்குழு (AICC) கூட்டத்தில், இந்த 'சமூகத்தும்' (Socialism) என்ற சொல் கலப்பு பொருளாதாரம் என்ற குறிக்கோளில் சுருங்குவதாகும் என்றும், அதற்கு மேல் ஒன்றும் இல்லை எனக் கூறியுள்ளார், மேலும் திருமதி. இந்திரா காந்தி முதன்மை அமைச்சராக இருந்தபோது இந்தியாவில் சமூகத்துவ என்ற சொல் 'வாய்பு சமத்துவம்' அல்லது 'மக்களுக்கு ஒரு மேலான வாழ்க்கை' என்ற நாட்டின் குறிக்கோளைக் குறிக்கிறது என்று விளக்கியுள்ளார். அவர் ஜனநாயகத்தைப் போன்று சமூகத்துவமும் மாறுபட்ட நாடுகளில் மாறுபட்ட ரீதியில் பொருள்விளக்கக்கூடியது என்று கூறனார். அவர், இதனால் தெளிவுபடுத்துவது என்னவென்றால் சமூகத்துவத்தைப் பற்றி இந்தியாவிற்கு சொந்த கருத்துள்ளது என்பதாகும் மற்றும் அவை முழுக்க தேவைப்படுவது மக்களுக்கான மேலான வாழ்க்கையாகும்.

சமயச்சார்பின்மை:

"சமயச்சார்பின்மை" (Secular) என்ற சொல்லும் அரசியலமைப்பு (42-வது சீர்திருத்த) செய்யுள், 1976-ன் வாயிலாக உட்படுத்தப்பட்டது ஆகும். நாடு எந்தவொரு சமயத்தையும் நாட்டு சமயமாக அங்கீகரிக்காது மற்றும் தனிநபர்களின் சமய நம்பிக்கை அல்லது வழிபாடு உரிமையில் எந்தவிதத்திலும் தலையிடாமல் சமமாக மதித்தலே இதன் விளக்கமாகும். இதன் பொருள், நாடு சமயமற்றது என்றோ அல்லது இந்தியா சமயத்திற்கு எதிரானது என்றோ பொருள் இல்லை. சமயத்தின் காரியத்தில் நாடு நடுநிலையானதாகும். இது எந்தவொரு சமயத்தைப் பின்பற்றவோ பரப்பவோ செய்யாது. சமய நடத்திப்புகளில் தலையிடவும் செய்யாது. அதாவது நாடு மனிதனுக்கும் இறைவனுக்கும் உள்ள தொடர்புக்கு உட்பட்டதாகாது. இது மனிதனுக்கும் மனிதனுக்கும் தொடர்புடன் உட்பட்டதாகும்.

ஜனநாயகம்:

இந்தியாவின் அரசியல் கட்டமைப்பு ஒரு ஜனநாயக குடியரசு என்ற நிலைக்காகும். ஜனநாயகம் என்றால் ஜனங்களால் ஆன அரசமைப்பு என்பதாகும். இங்கு நாட்டின் வயது வந்தோர் அரசு நிர்வாகத்தில் நேரடியாக அல்லது மறைமுகமாக பங்குவகிக்கிறார்கள். ஜனநாயகம் நேரடி ஜனநாயகம் அல்லது மறைமுக ஜனநாயகமாக இருக்கலாம். நேரடி ஜனநாயகத்தில் அனைத்து ஜனங்களும் அரசு அதிகாரத்தை செயல்படுத்துகிறார்கள்.

அரசியல் அமைப்பை மாற்றயமைப்பது உள்பட உள்ள வாக்கெடுப்புக்களில் ஜனங்கள் பங்கேற்கின்றனர். மறைமுக ஜனநாயம் ஜனங்களால் தேர்ந்தெடுக்கபட்ட சார்பாளர்கள் நேரடியாக அரசை நிர்வாகம் செய்வதாகும். இந்தியா மறைமுக ஜனநாயத்தை ஏற்றுக்கொண்ட நாடாகும்.

குடியரசு:

ரிபப்ளிக் (Republic) என்பது ஒருவகையான அரசு முறையாகும். இதில் நாட்டின் தலைவர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்வரும் மற்றும் இங்கிலாந்தில் மன்னர் போன்று ஒரு மரபிய முடியரசு அல்லாதது ஆகும். குடியரசு இரண்டு வகைப்படும், குடியாட்சி மற்றும் குடியரசு. குடியாட்சி என்றால் நாட்டின் அல்லது தேசத்தின் ஆட்சியாக (Executive) தலைவரே நாட்டின் தலைவராக செயல்படுவதாகும். குடியரசு என்றால் அரசுத் தவைர் நாட்டின் தலைவராக செயல்படுவதாகும். இந்திய அரசியல் அபைப்பு இந்தியாவை 'குடியரசு முறை அரசாக' கட்டமைத்துள்ளது.

இதில் முழுமையான அதிகாரம் நாட்டு மக்களிடம் நிலை நிறுத்தப்பட்டுள்ளது. இந்திய குடியரசு, முடியரசுக்கான மாற்றாகும். ஆனாலும், இந்திய தலைவர் என்ற படலம் ஆட்சியகம் (Executive) என்ற தலைப்பின் கீழ் வருவது குழப்பத்தை ஏற்படுத்துவதாகும். ஏனெனில் இந்திய தலைவர் என்ற பதவி பிரிட்டிஷ் மன்னர் (Crown) –க்கு இணையான பதவியாகும். அல்லாமல் ஒன்றிணைந்த அமெரிக்க நாடுகளின் தலைவரின் பதவிக்கு இணையானது அல்ல.

சமூக, பொருளாதார மற்றும் அரசியல் நீதி:

இந்திய அரசியலமைப்பு குடிமக்களுக்கு சமூக, பொருளாதார, அரசியல் நீதியை (JUSTICE, Social, Economic and Political) உறுதிசெய்ய முன்மொழிகிறது.

இதில் சமூக நீதி (Social Justice) என்றால் நலன், வாய்ப்பு, நிலை, எண்ணிக்கை, சமயம், ஜாதி, பட்டம் மற்றும் இதைப் போன்ற பாகுபாடுகளினால் ஏற்படும் அனைத்து விதமான சமத்துவம் இல்லாமையை களைதல் என்பதாகும். இதை அடைவதற்கான வழிமுறைகள் அரசியலமைப்பின் பாகம் நான்கில் கூறப்படுகிறது.

பொருளாதார நீதி (Economic Justice) என்ற கூற்றின் பொருள், பொருளாதார அழுத்த நிலைப் புள்ளியில் இருந்துள்ள நீதியாகும். சுருங்கக் கூறினால் சம வேலைக்கு சம கூலி என்பதாகும். அதாவது அனைத்து நபர்களுக்கும் ஜாதி, பாலினம் அல்லது சமூக நிலை என்பவைக்கு அப்பால் உழைப்பிற்கான நியாயம் கிடைத்தாக வேண்டும் என்பதாகும்.

அரசியல் நீதி (Political Justice) என்றால் அரசியல் காரியங்களில் ஆட்களுக்கிடையே எந்தவொரு தேவையற்ற வேற்றுமையும் இருக்காது என்பதாகும். அரசியல் நீதியை உறுதிசெய்ய, அரசியலமைப்பு அகிலாண்ட வயது வந்தார் வாக்குரிமை (Universl adult suffrage) முறையை ஏற்றுக்கொண்டுள்ளது.

தன்செயலுரிமை (Liberty) நேர்மறையாக காண்பது போன்று எதிர்மறையாகவும் காணமுடியும். எதிர்மறை கூற்றில் நாட்டின் பாகத்தில் இருந்து தனிநபர் செயல்பாட்டில் என்தவொரு தலையீடும் இருக்காது என்பதாகும். நேர்மறையாக கண்டால், தேசிய வாழ்க்கைக்கு பொருத்தமாக இருக்கவேண்டி தனிநபர் உரிமைகளை அத்து தருதலாகும். அரசியலமைப்பு எண்ணம், கருத்து, பக்தி, நம்பிக்கை மற்றும் வழிபாடு ஆகியவற்றிற்கான தன்செயலுரிமை தனிநபர் மற்றும் தேசத்தின் வளர்ச்சிக்கு முக்கியமானது என்று கண்டு இவற்றை உறுதிசெய்ய முன்மொழிகிறது.

படிநிலை மற்றும வாய்ப்பு சமத்துவம்:

சமயம், எண்ணிக்கை, ஜாதி, பாலினம் அல்லது பிறந்த இடம் ஆகியவற்றின் பெயரில் குடிமக்களுக்கு இடையிலான அனைத்து விதமான வேற்றுமைகள் அல்லது வேறுபாடுகளை களைவதனால்,

சிறப்பு பெயர் மற்றும் தீண்டாமை ஆகியன களைவதின் வாயிலாக பொது இடங்களை அனைவருக்கும் திறந்து கொடுப்பதனால்,

நாட்டின் கீழ் உள்ள எந்தவொரு அலுவலகத்திலும் வேலைவாய்ப்பு அல்லது நியமிப்பு தொடர்பான காரியங்களில் சம வாய்ப்பு உறுதி செய்வதனால்

இந்திய மக்களுக்கு படிநிலை மற்றும் வாய்பு சமத்துவம் (Equality of Status and Opportunity) உறுதிசெய்ய வேண்டுகிறது.

உடன்பிறப்புணர்வு:

உடன்பிறப்புணர்வு (Fraternity) என்பது அனைத்து ஜனங்களும் ஒரே தாய் நாட்டின் ஒரே மண்ணின் மைந்தர்கள் என்ற உணர்வைக் கொண்டிருத்தலாகும். இந்தியா, எண்ணிக்கை, சமயம், மொழி மற்றும் பண்பாடு ஆகியவற்றால் வேறுபட்டு கிடப்பதைக் கவனத்தில் கொண்டே வரைவு செயற்குழு இதை முகப்புரையில் இணைத்தது.

அரசியல் அமைப்பில் உடன்பிறப்புணர்வை வெளிப்படுத்தி எடுத்துரைக்கும் ஏற்பாடுகள் ஏதும் இல்லை என்றாலும், அரசியலமைப்பில் பொது குடித்துவம், இந்திய குடிமகன், இந்திய ஆட்சிப்பகுதியின் எந்தவொரு இடத்திற்கும் விருப்பத்திற்கு ஏற்ப செல்ல, தங்க மற்றும் வசிக்க, எந்தவொரு தொழில், வணிகம், வாணிபம் செய்திட உள்ள உரிமை தொடர்பான ஏற்பாடுகள் உடன்பிறப்புத்துவ ஊக்கத்தை உருவாக்குகிறது.

உடன்பிறப்புணர்வை பரப்பிட வேண்டி தனிநபர் கண்ணியம் நிலை நிறுத்தப்பட்டுள்ளது. ஆகையால் முகப்பரையில் கூறப்படுகின்ற கண்ணியம் ஒவ்வொரு தனிநபர் சார்ந்ததாகும்.

இது அனைத்து நபர்களுக்கும் அடிப்படை உரிமைகளை உறுதி செய்வதால் கிடைக்கச் செய்கிறது மற்றும் அதே வேளையில் இதை அடைவதற்கு அரசாங்கத்திற்கான வழிகாட்டல் நெறிக் கொள்கையில் தரமான வாழ்க்கை, மனித தகுதிக்கான நியாயமான வேலை ஆகியன கூறப்படுகிறது.

தேசிய ஒற்றுமை மற்றும் ஒருமைப்பட்டை நிலைநாட்டவேண்டியே உடன்பிறப்பு என்ற உணர்வு காக்கப்படுகிறது.

1949, நவம்பர் இருபத்தி ஆறாம் நாள்:

முகப்புரை, இந்திய மக்கள் அரசியலமைப்பு ஏற்று, இயற்றி, தங்களுக்கே 1949, நவம்பர் இருபத்தி ஆறாம் நாள் தந்து கொண்டனர் என கூறுகிறது.

ஆனால், அரசியலமைப்பு நடைமுறைக்கு வரும் நாளாக 1950, ஜனவரி இருபத்தி-ஆறு நிச்சயிக்கப்பட்டுள்ளது.

அரசியல் அமைப்பு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட நாளான 1949, நவம்பர் இருபத்தி-ஆறு அன்று 5, 6, 7, 8, 9, 60, 324, 367, 379 மற்றும் 394 ஆகிய உறுப்புகள் நடைமுறைக்கு வரும் என்றும், ஏனைய ஏற்பாடுகள் 1950, ஜனவரி இருபத்தி-ஆறு அன்று நடைமுறைக்கு வரும் என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது.

முகப்புரை:

- "இந்திய மக்களாகிய நாம் இந்தியாவை இறைமை அதிகாரமுள்ள மக்களாட்சிக் குடியரசாக நிறுவ உளமாற உறுதி கூறுகிறோம்".
- "நாட்டின் குடிகளுக்கெல்லாம் சமூக, பொருளாதார, அரசியல் நீதியையும், எண்ணம், பேச்சு, கோட்பாடு, மதம், வழிபாடு ஆகியவற்றில் முழு உரிமையையும்,"
- "வாழ்க்கை நிலையிலும் வாய்ப்புகளிலும் சமத்துவத்தையும் பெற்றுத்தர விழைவதுடன்,"
- "அவர்களிடையே சகோதரப் பண்பை வளர்த்து, தனி மனிதனது உயர்தகுதியையும், நாட்டின் ஒற்றுமையையும் நிலைநாட்டுவதாக உறுதி கூறுகிறோம்".

இந்த 1949 நவம்பர் இருபத்தி-ஆறாம் நாள் நம்முடைய அரசியல் நிர்ணய சபையில் உருவாக்கப்பட்ட இந்த அரசியல் அமைப்பு முறைமையை, இதன்படி ஏற்று, சட்டமாக்கி நமக்கு தருகிறோம்.

இந்த முகப்புரை அரசியலமைப்பை உருவாக்கியவர்களின் உள்ளக் கிடக்கையைய், நோக்கத்தையும் தெளிவாகக் காட்டுகிறது. 'இந்திய மக்களாகிய நாம்' என்ற வார்த்தை அரசியரமைப்பின் உண்மையான ஆற்றலும் அதிகாரமும் (இறைமை) மக்களிடன் இருப்பதை உணர்த்துகிறது. சமூக, பொருளாதார சமத்துவமும், நீதியும் அரசாங்கங்களின் குறிக்கோளாக இருக்கவேண்டும் என்பதை உணர்த்துகிறது. எனவே இந்த முகப்புரையே அரசியலமைப்பின் அடிப்படையாக அமைந்துள்ளது.

I.3. Constituent Assembly:

இந்திய அரசியலமைப்பு நிர்ணய மன்றம்:

இந்திய அரசியலமைப்பு நிர்ணய மன்றம் (Constituent Assembly of India), இந்தியாவின் அரசியலமைப்பினை தொகுக்கவும், விடுதலை பெற்ற இந்தியாவின் முதல் நாடாளுமன்றமாக பணியாற்றவும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது. 1946-ல் உருவாக்கபட்ட 386 உறுப்பினர்கள் கொண்ட அரசியலமைப்பு நிர்ணய சபைக்கு 15 பெண்கள் தேர்வு செய்யப்பட்டிருந்தனர்.

தேர்தல்:

இந்திய அரசியலமைப்பு நிர்ணய மன்றம் பிரித்தானிய ஆய குழுவினருக்கும், இந்தியத் தலைவர்களுக்கும் இடையேயான புரிந்துணர்வின் விளைவாக உருவாக்கப்பட்டது. இம்மன்றத்தின் உறுப்பினர்கள் மறைமுகமாக சென்னை மாகாணம், பம்பாய் மாகாணம், வங்காள மாகாணம், ஐக்கிய மாகாணம், மத்திய மாகாணம், கிழக்கு பஞ்சாப், பீகார், அசாம் மற்றும் ஒடிசா மாகாண சட்டமன்றங்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர்.

இந்திய தேசிய காங்கிரசு பொதுத் தொகுதிகளில் 208 இடங்களைக் கைப்பற்றி பெரும்பான்மை இடங்களைப் பெற்றிருந்தது. அகில இந்திய முஸ்லீம் லீக் இசுலாமியர்களுக்கான ஒதுக்கப்பட்ட தொகுதிகளில் 73 இடங்களில் வெற்றி பெற்றது. சிறுபான்மைக் கட்சிகளான பட்டியல் சாதிகள் கூட்டமைப்பு, இந்தியப் பொதுவுடைமைக் கட்சி மற்றும் பிற கட்சிகளுக்கு 15 இடங்களும், சுதேச சமஸ்தானங்களுக்கு 93 இடங்களும் கிடைத்தன.

முதல் கூட்டம்:

தில்லியில் திசம்பர் 9, 1946 அன்று முதல்முறையாக் கூடியது. பிரித்தானியர் ஆட்சியலிருந்ததால் அந்நாளைய மன்றத்தில் இன்றைய பாக்கிஸ்தான், பங்களாதேசத்தின் மாநிலங்கள் மற்றும் சுதேச சமஸ்தானங்களின் பிரதிநிதிகள் உள்ளடங்கியிருந்தது. சூன் 1947 முதல் சிந்து, கிழக்கு வங்காளம், பலுசிஸ்தான், மேற்கு பஞ்சாப் மற்றும் வடமேற்கு எல்லைப்புற மாகாணப் பிரதிநிதகள் கராச்சியில் பாக்கிஸ்தானின் அரசியலமைப்பு நிர்ணய மன்றத்தை அமைத்தனர்.

அரசியல் நிர்ணய மன்றத்தில் பதினைந்து மகளிர் உட்பட இருநூற்று ஏழு உறுப்பினர்கள் இருந்தனர். பின்னர் சுதேச சமஸ்தானங்களின் 93 பிரதிநிதிகள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். இந்திய தேசிய காங்கிரசு 82% பெரும்பான்மை பெற்றிருந்தது.

நிகழ்வுகள்:

1946 டிசம்பர்-9:

அரசியல் அமைப்பு நிர்ணய மன்றத்தின் முதல் கூட்டம் நாடாளுமன்ற மைய மண்டபத்தில் நடைபெற்றது. தனி நாடு கோரி இந்திய யூனியன் முஸ்லிம் லீக் கட்சி, கூட்டத்தைப் புறக்கணித்தது. சச்சிதானந்த சின்கா கூட்டத்திற்கு தற்காலிக தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்.

1946 டிசம்பர்-11:

இராசேந்திர பிரசாத் அரசியல் அமைப்பு நிர்ணய மன்றத்தின் தலைவராகவும், ஹதேந்திர கூமர் முகர்ஜி துணைத் தலைவராகவும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். ஆலோசகராக பி. என். ராவ் நியமிக்கப்பட்டார்.

1946 டிசம்பர்-13:

மன்றத்தில் ஜவஹர்லார் நேரு அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தின் குறிக்கோள் தீர்மானம் கொண்டுவந்தார்.

1947 ஜனவரி-22:

ஜவஹர்லால் நேரு கொண்டுவந்த குறிக்கோள் தீர்மானம் ஒருமனதாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது.

1947 ஜீலை-22:

இந்திய தேசியக் கொடி ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது.

1947 ஆகஸ்டு-15:

இந்தியாவின் விடுதலை நாள்

1947 ஆகஸ்டு-29:

அரசியல் அமைப்பு சட்ட முன்மொழிவு குழுவிற்கு டாக்டர் அம்பேத்கர் தலைவராக நியமிக்கப்பட்டார்.

1948 ஜீலை-16:

ஹரேந்திர கூமர் முகர்ஜி மற்றும் வி.டி. கிருஷ்ணமாச்சாரி அரசியலமைப்பு நிர்ணய மன்றத்தின் துணைத் தலைவர்களாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர்.

1949 நவம்பர்-26:

டாக்டர் அம்பேத்கர் முன்மொழிந்த இந்திய அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தை அரசியலமைப்பு நிர்ணய மன்றத்தில் நிறைவேற்றப்பட்டு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது.

1950 ஜனவரி-24:

"ஜன கண மன" எனத் துவங்கும பாடலை இந்திய தேசிய கீதமாகவும், வந்தே மாதரம் எனத் துவங்கும் பாடலை நாட்டுப் பாடலாகவும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது.

இராஜேந்திர பிரசாத் இந்தியாவின் முதல் குடியரசுத் தலைவராகவும், சர்வபள்ளி இராதாகிருஷ்ணன் குடியரசுத் துணைத் தலைவராகவும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர்.

இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டம் நிறைவேறல்:

- டிசம்பர் 9 – 23 1946 முதல் நவம்பர் 14 – 26 1949 வரை நடைபெற்ற பதினோரு கூட்டத் தொடர்களில் அரசியல் அபைப்புக் குறித்து விவாதங்கள் நடத்தப்பட்டது. இறுதியாக நவம்பர் 26 1949-ல் டாக்டர். அம்பேத்கர் அரசியல் அமைப்பு சட்ட முன்மொழிவைத் தொகுத்தார்.
- இதனை ஜனவரி-24, 1950-ல் நடைபெற்ற பன்னிரெண்டாவது கூட்டத் தொடரில் நான்கில் மூன்று பகுதிக்கு மேற்பட்ட அரசியல் அமைப்பு நிர்ணய மன்ற உறுப்பினர்களால் கையொப்பமிடப்பட்டு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டதால், ஜனவரி -26, 1950 முதல் இந்திய அரசியல் அமைப்புச் சட்டம் நடைமுறைக்கு வந்தது.
- எனவே ஜனவரி 26-ஆம் நாளை குடியரசு நாளாக சிறப்பாகக் கொண்டாடப்படுகிறது.
- இந்திய அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தை இயற்ற இரண்டு ஆண்டுகள் 11 மாதங்கள் மற்றும் 17 நாட்கள் ஆயிற்று. இதற்கு செலவான மொத்த தொகை ரூபாய் 6.4 மில்லியன் ஆகும்.

இந்திய நாடாளுமன்றம் உருவாதல்:

1946 செப்டம்பர் – 2 அன்று புதிய நிர்ணய மன்றத்திலிருந்து இந்தியாவின் இடைக்கால அரசு நிறுவப்பட்டது. 1947 ஆகஸ்ட் 15-ல் விடுதலை பெற்ற பின்னர் இருந்த அரசியல் நிர்ணய மன்றமே, பின்னர் இந்திய நாடாளுமன்றமானது.

I.4. The Salient Features of the Indian Constitution:

இந்திய அரசியலமைப்பின் சிறப்பு அம்சங்கள்:

இந்திய அரசியலமைப்பு பல சிறப்பு அம்சங்களைக் (Special Features of Indian Constitution) கொண்டது. இந்திய அரசியலமைப்பு மற்ற அரசியல் அமைப்புகளிலிருந்து வேறுபட்ட மற்றும் தனித்தன்மை வாய்ந்தது. அரசியலமைப்பு என்பது அரசாட்சியின் மையமாக விளங்குகிறது. இது ஒரு கட்டிடத்தின் கடைகால் போன்றது. நாட்டின் அரசாட்சிக்கு அரசியலமைப்பு முதுகெலும்பு போன்றது.

அரசியலமைப்பு – அரசியலமைப்புச் சட்டம்:

ஒவ்வொரு அரசின் முக்கியமான உறுப்புகள் மூன்று ஆகும். அவை

- நிர்வாகத்துறை (Executive)
- சட்டமியற்றும் துறை (Ligistalture)
- நீதித்துறை (Judiciary)

அரசின் இம்மூன்று உறுப்புக்களின் செயல்பாடு மற்றும் அதன் விதிகளைப் பற்றித் தொகுத்துக் கூறும் சட்டமே அரசியலமைப்புச் சட்டம் ஆகும். ஒரு நாட்டின் அரசைத் தோற்றுவித்து, குடிமக்களுக்கு அடிப்படை உரிமைகளை வழங்கி, அவற்றை உறுதி செய்து, நிர்வாகம், சட்டமியற்றும் துறை, நீதித்துறை போன்ற உறுப்புகளின் அதிகாரங்களை வரையறுத்து உரைப்பதே அரசியலமைப்புச் சட்டமாகும்.

அரசியலமைப்பு, ஆட்சியின் அமைப்பு பற்றிக் கூறுகிறது. அரசியலமைப்புச் சட்டம் அவ்வமைப்பின் உறுப்புகள் அவைகளின் பணிகள், அதிகாரங்கள், அவைகள் செயல்பட வேண்டிய முறைகள் பற்றிக் கூறுகிறது. அரசியலமைப்புச் சட்டமே நாட்டின் அடிப்படைச் சட்டம் இதன் விதிகளை மீறுமாறு நாட்டின் வேறு எந்தச் சட்டமும் இயற்ற இயலாது.

அரசியலமைப்பின் வகைகள்:

அரசியலமைப்பின் அடிப்படையில் இரண்டு வகையாகவும், அரசின் அடிப்படையில் இரண்டு வகையாகவும் அரசியலமைப்பைப் பிரிக்கலாம்.

அரசியலமைப்பு அடிப்படையில்,

- எழுதப் பெற்ற மற்றும் எழுதப்பெறாத அரசியலமைப்பு,
- நெகிழ்வற்ற மற்றும் நெகிழ்வுடைய அமைப்பு எனவும்,

அரசின் அடிப்படையில்

- கூட்டாட்சி முறையுடையது மற்றும்
- ஒற்றையாட்சி முறையுடையது எனவும் பிரிக்கலாம்.

சிறப்பு அம்சங்கள்:

1. பாராளுமன்ற முறை:

ஒன்றிய அரசிற்குப் பாராளுமன்றமும், மாநில அரசுகளுக்கு சட்டமன்றங்களையும் அரசியலமைப்பு ஏற்படுத்திக் கொடுத்துள்ளது. இம்முறை பிரித்தானிய அரசியலமைப்பிலிருந்து எடுத்தாளப்பட்டது.

இம்முறை ஏற்கனவே சுதந்திரத்திற்கு முன்பு இந்தியாவில் கடைபிடித்து வந்தமையினாலும் அமைச்சர்களை சட்டமன்றத்திற்கு பொறுப்பாக்குவதாலும் வல்லுனர்கள் இம்முறையைத் தேர்ந்தெடுத்தனர்.

2. தனித்தன்மை:

தனித்தன்மையுடன் நெகிழ்வற்ற மற்றும் நெகிழ்ச்சியுடைமை ஆகியவற்றின் கலப்பு (Unique blend of rigidity and flexiblility) அரசியலமைப்புச் சட்டம், அரசியலமைப்புச் சட்டத்தினை மாற்றுவதற்கு வரையறுக்கப்பட்ட முறையை வைத்து ஒரு அரசியலமைப்புச் சட்டம் நெகிழ்வற்றது, நெகிழச்சியுடையது என்று பிரிக்கப்படும்.

எழுதப்பெற்ற அரசியலமைப்பு வழக்கமாக நெகிழ்வற்றது என்று குறிப்பிடப்படும். இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டம் சாதாரணமான காலங்களில் மாற்றுவதற்கு சிரமம் வாய்ந்ததாகவும், நெருக்கடி காலங்களான போர், ஆயுதக் காலங்கள் போன்ற தருணங்களில் மாற்றத்திற்குச் சுலபமானதாகவும் உள்ளதால் இதனை இவ்வாறு அழைக்கின்றனர்.

3. அரசை நெறிப்படுத்தும் கொள்கைகள்:

அரசை நெறிப்படுத்தும் கொள்கைகள் (Directive Principles of State Policy), அரசுகள் இந்திய மக்களுக்கு சமூக, பொருளாதார அரசியல் நீதி கிடைக்கும் வண்ணம் தமது கொள்கைகளை வகுத்துக்கொண்டு செயல்பட வேண்டுமென்று இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் நான்காவது பாகம் 38 முதல் 51 பிரிவுகள் விதிக்கின்றன.

4. சக்திவாய்ந்த மைய அரசுடன் கூடிய கூட்டாட்சி:

சக்திவாய்ந்த மைய அமைப்புடன் கூடிய கூட்டாட்சி (A federation with strong centralizing tenedency), இந்திய அரசியலமைப்பு நெருக்கடி காலங்களில் ஒன்றிய அரசுக்கு வலுச்சேர்க்கும் பிரிவுகளும் மற்ற நேரங்களில் உண்மையான கூட்டாட்சியாகவும் செயல்படும் வண்ணம் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது.

போர், அயல்நாடுகள் ஆக்கிரமிப்பு, ஆயுதக்காலம் மற்றும் நிதி நெருக்கடி காலங்களில் மாநில அரசின் பல அதிகாரங்களைச் செயலிழக்கச் செய்து ஒன்றிய அரசு வலுவாகச் செயல்படும்வண்ணம் அரசியலமைப்பு வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது.

5. வாக்குரிமை:

வாக்குரிமை (Adult Suffrage) சமூகப்பிரிவு வாரியான வாக்குரிமை (Communal Electorates) என்று இருந்த பழைய முறை மாற்றப்பட்டு குறிப்பிட்ட வயது வந்த அனைவருக்கும் வாக்குரிமை வழங்கப்பட்டுள்ளது. தற்பொழுது 18 வயது வந்த அனைவரும் வாக்களிக்கலாம்.

6. சுதந்திரமான நீதித்துறை:

சுதந்திரமான நீதித்துறை (An Independent Judiciary), அடிப்படை உரிமைகள் அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் வழங்கப்பட்டுள்ளது. இவைகளை உறுதி செய்வதற்குத் தேவையான அதிகாரம் நீதித்துறைக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது.

இவைகளை செம்மையாகச் செயல்படுத்துவதற்கும், பாகுபாடில்லாமல் நடந்து கொள்வதற்கும் தேவையான அதிகாரமும், சுதந்திரமும் நீதித்துறைக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது.

7. சமுதாயச் சார்பற்ற அரசு:

சமுதாய சார்பற்ற அரசு (A Secular State), அரசிற்கு எந்த சமய சார்பும் கிடையாது. எல்லா சமயங்களையும் சமமாகவே அணுகும். 42-வது அரசியலமைப்பு திருத்தத்தின் விளைவாக அரசியலமைப்பின் முகப்புரையில் 'சமதர்ம', 'சமய சார்பற்ற' என்ற இரண்டு வார்த்தைகள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. இவ்வாறு சமயம்

சம்பந்தப்பட்ட விஷயங்களில் அரசு நடுநிலை வகிக்கிறது. ஒவ்வொரு குடிமகனும் தான் விரும்பும் எந்த முறையிலும் வழிபாடு செய்ய உரிமை அளிக்கப்பட்டுள்ளது.

8. ஒற்றைக் குடியுரிமை:

ஒற்றைக் குடியுரிமை (Single Citizenship), இந்தியாவில் மாநில அரசு, ஒன்றிய அரசு என்று இரு அங்கங்கள் இருந்தாலும் குடிமக்களுக்கு ஒரே வாக்குரிமை வழங்கப்பட்டுள்ளது. இதனை இந்தியாவில் எந்தப் பகுதியில் வேண்டுமானாலும் செயல்படுத்தலாம். இமயம் முதல் குமரி வரை வாழும் மக்கள் இந்தியக் குடிமக்களே! அவர்கள் வாழும் மாநிலங்களின் குடியுரிமை பெற்றவர்களாகக் கருதப்படுவதில்லை. எந்த மாநிலத்தில் பிறந்தாலும் அவர்கள் இந்தியரே! ஆனால் கனடா, அமெரிக்கா போன்ற கூட்டாட்சி நாடுகளில் இரட்டைக் குடியுரிமை வழங்கப்பட்டுள்ளது.

9. அப்படை கடமைகள்:

அடிப்படை கடமைகள் (Fundamental duties), இந்தியக் குடிமக்களுக்கு 10 அடிப்படைக் கடமைகளும் விதிக்கப்பட்டுள்ளது. ஜனநாயக முறைப்படி மக்கள் நடத்தை அமைய வேண்டும் என்பதை நினைவூட்டும் வண்ணம் அமையும் இப்பிரிவு 1976-ஆம் ஆண்டு கொண்டுவரப்பட்டது.

ஒவ்வொரு இந்தியரின் 10 அடிப்படைக் கடமைகள்:

1. அரசியலமைப்பை அங்கீகரித்தல், தேசியகீதம், தேசியக்கொடி ஆகியவற்றிற்கு மரியாதை கொடுத்தல்.
2. விடுதலைப் போராட்டத்தின்போது ஏற்றுக்கொண்ட உன்னதமான இலட்சியங்களைப் பேணுதல்.
3. இந்திய ஒருமைப்பாடு, ஒன்றுபட்ட நாட்டுணர்வு ஆகியவற்றைப் பாதுகாத்தல்.
4. நாட்டின் பாதுகாப்பு மற்றும் தேசிய நலன்களுக்கு முன்னுரிமை தருதல்.
5. ஜாதி, இன, மத, மொழி போன்ற வேற்றுமைகளுக்கிடையே சகோதரத்துவ உணர்வுகளைப் பரப்புதல்.
6. இந்தியாவின் மகத்தான கலாச்சாரப் பண்புகளைப் பேணிப் பாதுகாத்தல்.
7. சுற்றுப்புற சூழ்நிலையை மாசுபடாமல் பார்த்துக் கொள்ளுதல்.
8. தொழில, விஞ்ஞான விவசாய ஆராய்ச்சிகளில் பங்கு பெறுதல்.
9. பொது சொத்துக்களைப் பாதுகாத்தல், வன்முறை சிந்தனை ஆகிய செயல்களைத் தவிர்த்தல்.
10. மேற்கண்ட எல்லாக் கடமைகளையும் பின்பற்றி நாட்டு முன்னேற்றத்தில் அக்கரையுடன் செயல்படுதல் ஆகியவையாகும்.

இந்த அடிப்படைக கடமைகள் இந்திய அரசியலமைப்பில் ஜொலிக்கும் வைரம் போன்று உள்ளது.

10. நீதித்துறையின் ஆய்வு அதிகாரம்:

நமது அரசியலமைப்பின் முக்கியமானதும், மதிக்கத்தக்கதுமான மற்றுமொரு அம்சம் சுதந்திரமான நீதித்துறை அமைக்கப்பட்டிருப்பதும் அந்த நீதித்துறைக்கு அளிக்கப்ட்டிருக்கும் நீதிபுனராய்வு அதிகாரமுமேயாகும்.

நீதித்துறையின் ஆய்வு அதிகாரம் (Judicial Review), அரசுகள் இயற்றும் சட்டங்கள் அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் பிரிவுகளுக்கு உடன்பட்டதா அல்லது மாறுபட்டதா என்று ஆய்வு செய்யும் அதிகாரம் நீதித்துறைக்கு உண்டு. (கேசவானந்த பாரதி எள கேரள மாநில அரசு AIR 1973 SC 1461)

11. நீளமான அரசியலமைப்பு:

உலகிலேயே எழுதப்பெற்ற மிகவும் நீளமான அரசியலமைப்பு (Lengthiest written constitution in the World), அமெரிக்க அரசியலமைப்பு வெறும் 7 பிரிவுகளைக் கொண்டது. ஆஸ்திரேலிய அரசியலமைப்பு 128 பிரிவுகளையும், கனடா நாடு 147 பிரிவுகளையும் கொண்டது.

இந்திய அரசியலமைப்பு துவக்கத்தில் 395 பிரிவுகளை 22 பாகங்களாக் கொண்டும் 8 அட்டவணைகளுடனும் இயற்றப்பட்டது. 2003-ஆம் ஆண்டு கொண்டுவரப்பட்ட 98-வது அரசியலமைப்புச் சட்டத்திற்குப் பின் 26 பாகங்களில் 444 பிரிவுகளையும் 12 அட்டவணைகளையும் கொண்டுள்ளது. நீளமாக அமைந்ததற்கு காரணங்கள் பின்வருமாறு.

- இந்திய அரசியலமைப்பை வகுத்த வல்லுனர்கள் உலகின் பல அரசியலமைப்புக்களின் செயல்பாட்டை ஆய்வு செய்ததின் அடிப்படையில், அரசியலமைப்பை நடைமுறைப்படுத்தும் பொழுது ஏற்படும் சவால்களை எதிர்நோக்கி, மற்ற அரசியலமைப்புகளில் உள்ள அனைத்து நல்ல அம்சங்களையும் இந்திய அரசியலமைப்பில் உள்ளடக்கியுள்ளனர்.
- அடிப்படை உரிமைகளை அமெரிக்க அரசியலமைப்பிலிருந்தும்,
- பாராளுமன்ற முறையை பிரித்தானிய அரசிடமிருந்தும்,
- அரசை நெறிமுறைப்படுத்தும் கொள்கைகளை (Directive Principles of State Policy) அயர்லாந்து அரசியலமைப்பிலிருந்தும்,
- நெருக்கடி நிலை பிரகடனப்படுத்துவதை செர்மானிய அரசிடமும், 1935-ஆம் ஆண்டு இந்திய அரசுச் சட்டத்திலிருந்தும் கையாண்டுள்ளனர்.
- இந்திய அரசியலமைப்பு மைய மற்றும் மாநில அரசின் அதிகாரங்கள் ஆகிய இரண்டையும் குறித்து எடுத்துரைக்கின்றது.
- இந்தியாவின் பரந்து விரிந்த பரப்பளவும் பல மொழிகளும் அவைகளினால் ஏற்படக்கூடிய பல பிரச்சனைகளுக்கு உரிய தீர்வுகளைச் சட்டத்தில் குறிப்பிடப்பட வேண்டியிருந்தது.
- அடிப்படை உரிமைகளும், அரசை நெறிமுறைப்படுத்தும் கொள்கைகளை ஒரு பெரிய பட்டியலாக வெளியிடப்பட்டுள்ளது.